1916-1917

Zoo staat dan het oude jaar, uitgeleefd, bereid sterven te gaan, en maken wij ons op een nieuw, het jaar 1917, te gaan «beleven». Hopen we, dat we het werkelijk allen ten einde toe zullen beleven!

Alvorens we ons echter zetten tot onze taak en ons laatste in het oude jaar te verschijnen nummer gaan gereed maken, willen we allereerst uiting geven aan onze gevoelens, en U, trouwe lezeressen en lezers van Panorama, een heilwensch toeroepen, U wenschend, dat het komende jaar 1917 U niets dan voorspoed en geluk zal brengen, zoowel in familie- als in zaken-leven. Wij hopen voor U, dat veel liefs Uw deel zal mogen zijn en dat veel leeds U zal worden bespaard! In één woord: dat het een goèd jaar voor U zal worden, in álle opzichten!

Natuurlijk hopen we ook, dat wij U zoowel in 1917 als in 1916, en vóór dien tijd, zullen mogen blijven rekenen tot onze trouwe abonné's, en dat we ook in het komende jaar weer menigen blijk Uwer belangstelling voor ons werk zullen mogen ondervinden. Juist dat medeleven onzer lezeressen en lezers met alles wat ons blad betreft, juist die sympathieke belangstelling voor onze vaak moeilijke en zware taak, geeft ons dikwijls een prikkel — en hier verklappen we U een onzer redactioneele geheimen wat betreft onze onvermoeibaarheid om de belangen onzer abonné's te behartigen — om voort te gaan met te brengen in woord en beeld wat wij weten dat onze lezers interesseert. — Behoeven wij U nog te verzekeren, dat wij dit ook in 1917 zullen blijven doen? Dat we ook in dat jaar geen kosten of moeiten zullen sparen om ons devies «Altyt Waek Saem» en «Steeds in alles vooraan» te blijven hooghouden? Om ons tijdschrift te handhaven op de plaats die het stormenderhand bij zijn verschijnen veroverd heeft: aan de spits der geïllustreerde bladen? — We gelooven dat dit alles overbodig mag heeten, waar een bijna vierjarige reputatie ons borg staat.

En zoo treden wij dan, vol goeden moed en vertrouwende op Uw sympathieke en daadwerkelijke belangstelling, 't nieuwe jaar tegemoet, hòòg houdende onze zinspreuk:

«Steeds in alles vooraan!»

Uitgevers en Redactie.

Jan Steen - In feeststemming. *Collectie Rijksmuseum.*

MODE-KINDJE

door Cissy van Marxveldt

De bovenzaal van het groote modemagazijn lag nog in rust van vroegen morgen. Voor de rijen hangende japonnen en blouses waren de gordijnen toegeschoven, en de zaal met het zware fluweelen tapijt, de dikke portières, die de deuren afsloten, en de elegante vergulde stoeltjes, die nonchalant overal verspreid stonden, kon een feestzaal zijn in kalme afwachting van de gasten, die zouden komen.

Door de groote, glanzende spiegelruiten kwam het zonlicht binnendansen, spelend in het verguldsel der stoeltjes, wondere lichtplekjes tooverend op het lichte tapijt, waarin de hel-gele bloemenpatronen opglansden.

Zoo lag de groote zaal rustig en wachtte. Tot het geruisch van vele stemmen op de trappen weerklonk, waar tusschendoor het geklikklak van de lift, die daalde en steeg, hoorbaar was. Toen kwam er leven in de groote zaal, deuren werden opengeduwd, portières verschoven, gordijnen hooger opgehaald, het leven van alledag had weer een aanvang genomen. In de smaakvolle paskamertjes, gehouden in dezelfde lichte tint als de zaal, was het een druk beweeg van af- en aanloopende meisjes, de meesten jong, knap en aantrekkelijk, haast allen elegant. De eerste vereischte van het groote modemagazijn was, dat het damespersoneel zich sjiek kleedde; de salarissen waren goed, het was mogelijk om van een dergelijk salaris smaakvol voor den dag te komen. Die daartoe geen kans zag, kon gaan. Dat wisten ze allen.

Voor de hooge spiegels arrangeerden de meisjes heur kapsels; de een haalde de krulletjes wat uit, een ander stak een kam of een speld vaster. Groepjes van twee, drie stonden te babbelen met luide, vroolijke stemmen, of fluisterden, hoofden dicht bij elkaar, geheimpjes; weer anderen, ijveriger, arrangeerden japonnen en blouses, soms liefkoozend strijkend over fluweel of zij van de pas aangekomen nieuwste herfstmodellen. Er was een gezoem van jong, vroolijk leven overal.

„Zeg, Julie."

„Ja," zei de aangesprokene, aandachtig beschouwend bij het raam de grillig gevlamde zij van een avondblouse. Door de zaal kwam een meisje in lichtrood japonnetje, waarvan de korte wijde rok bij elke haastige beweging meedanste, naar haar toeloopen.

„Zeg, Julie, wanneer trouw je nu?"

„Eind volgende maand denk ik."

„Jullie hebt al een huis, hè?"

„O ja, een snoezig eerste bovenhuisje. We zijn het al bezig in te richten."

„O, dòl zeg. Vin-je 't niet zàlig?"

„Ja," zei Julie met blijde oogschittering, „'k vind het héerlijk." Ze leunde nu tegen de vensterbank, de vreemd gevlamde blouse grillig afstekend bij haar goudbruine japon. En in een behoefte om te spreken over haar aardige, nieuwe huisje, begon ze te vertellen: „we hebben twee kamers en suite, een zijkamertje en een uitgebouwde slaapkamer. Kijk zoo." — Op de vensterbank gaf ze het met haar vinger aan.

Rie knikte begrijpend: „Ja, die bovenhuisjes ken ik wel. Je neemt zeker de huiskamer achter, hè? En den salon voor?"

„Ja, en het zijkamertje richt ik in als logeerkamer. 'k Vind het eenig, dat ik logé's kan hebben."

„Wat voor kleur neem je voor de huiskamer?" vroeg Rie, toch met een tikje jalouzie. Die Julie bofte toch maar, dacht ze.

„O, de huiskamer wordt eikenhout met blauw leer, en de salon eikenhout met dezelfde kleur pluche."

„En alles nieuw?"

„Nee, och.... bijnà alles," zei Julie, „We hebben ook wat tweedehands gekocht, zie je. Een schattig buffetje en een schemerlamp en nog zoo'n paar dingetjes. Enfin, als ik getrouwd ben, kom je maar eens kijken."

Net kwam de chef de zaal binnen, en gelijktijdig bogen twee hoofden bij het raam zich over de zijden blouse. Rie keek tersluiks waar de chef bleef, en toen ze zag, dat deze in de lift stapte om naar een étage hooger te gaan, richtte ze zich verlucht op. De chef was niet gemakkelijk.

„Nu, ik ga, Julie. Ze kan elk oogenblik terugkomen." En haastig liep ze weg, terwijl de wijde, korte rok weer coquet meedeinde. Julie hing de blouse bij de andere nieuw-aangekomen modellen. Wat droomerig bleef ze staan voor de lange, glanzende rij, waaruit de bizarste, grilligste kleuren haar tegemoetsprongen. Haar gedachten waren nu geheel bij haar nieuwe huisje. Nog maar een week of wat zou ze hier blijven, en dan heerlijk was ze van alle soesah af.

En Johan was zoo goed, soms wel een beetje té goed; hij deed zoo heelemaal wat ze wou. 't Was anders ook wel gemakkelijk. En hij had een goede positie, boekhouder. Massa's lui, die veel meer geleerd hadden dan Johan, brachten het lang zoo ver niet. Nee, ze kon wèl tevreden zijn. Hier altijd te blijven was ook geen pretje. En ze was Johan heelemaal de baas, hoewel ze het toch eigenlijk wel liever anders gezien had. Hé, een man, waar ze tegen op kon zien, zoo'n man, waar je wel van las in boeken, dat was toch wel hèt zaligste. Ze zou tegen Johan nooit kunnen opzien, die keek haar altijd maar met verliefde oogen aan, vond alles best wat ze zei of deed.... Dàn sprongen haar gedachten over op het buffetje, het schattige, elegante, luxe dingetje dat ze op een verkooping hadden opgedaan. 't Zou beeldig staan in den salon. Een paar fijne dingetjes er op, niet te véél — haar smaak had zich in de laatste jaren, sedert ze werkzaam was in de grootste modezaak van de stad, ont-